

ارتباطات وسیع اقتصادی ایران و موقعیت ژئوپولیتیک و قدرت نرم و همچنین سخت ایران به عنوان قدرت و بازیگر مؤثر منطقه ای و اتکا به مردم از جمله توانایی ها و سرمایه هایی است که با اتکا به آنها می توان از هر تهدید و تحریمی هراس به خود راه نداد

۸۵ بی شک سالی حماسی به شمار می رود. سالی که بر گشت ناپذیر و افسانه بودن تعلیق فعالیت های هسته ای ایران عملاً اثبات شد و در آن توانایی کشور در زمینه فناوری هسته ای تثبیت گردید. سالی که در آن دشمن نیز بی کار نبود و با صدور دو قطعنامه در شورای امنیت، قدر و قیمت و ارزش تلاش ایرانیان برای تثبیت حقوق خود را افزایش داد. در سال ۸۵ مردم ایران شاهد دو جشن هسته ای برای تثبیت توانایی و کسب قابلیت تکمیل دانش غنی سازی و چرخه سوخت بودند؛ یکی فروردین ماه در مشهد در سطح مقام ها و مسئولین و دیگری در سالگرد انقلاب، ۲۲ بهمن ماه، در سطح عمومی و مردمی. سالی که رئیس جمهوری در شهریور ماه آن برای بار دوم در دوره مسئولیت در مجمع عمومی سازمان ملل حضور یافت و بار دیگر ندای حق طلب و نگاه عدالت محور ایران بر اساس آموزه های دینی را به گوش جهانیان رساند.

در همین سال احمدی نژاد در ابتکاری که نگاه جهانیان را خیره ساخت در نامه ای به رئیس جمهور آمریکا با وی درباره راه های بهتر اداره جهان با اتکا به آموزه های پیامبران الهی و با روشی متفاوت از آنچه آمریکا بدان عمل کرده و موجبات گرفتاری خود و دیگران را فراهم آورده سخن گفت.

سال ۸۵ مقطع آشکار شدن شکست سیاست های خاورمیانه ای آمریکا خصوصاً در عراق بود به طوری که متحدین آمریکا نیز در این خصوص، لب به شکوه گشودند. اعتراض به این سیاست ها از ژاپن تا کنگره آمریکا را دربر گرفت تا بدین ترتیب ایران که در هیچ اجلاس و مذاکره دو یا چند جانبه مهمی غایب نبود و هرگز از سیاست صندلی خالی پیروی نکرد - جز در مورد اجلاس اسلام آباد که از آن زمزمه هایی برای به رسمیت شناختن اسرائیل به گوش می رسید - بهتر از پیش صدای خود را به گوش جهانیان رساند.

تهران در این سال، کانون رایزنی های دیپلماتیک بود و در مذاکرات مربوط به بحران های عراق، فلسطین، لبنان و غیره تقریباً همه کشورهای منطقه و بسیاری از کشورهای دیگر به رایزنی و تبادل نظر با ایران پرداخته و نقطه نظرات ایران در باب موضوع هسته ای را نیز دریافت کردند.

از همین روست که از سازمان کنفرانس اسلامی تا اجلاس غیر متعهد در هاوانا از همه کشورهای عضو این سازمان و جنبش ها گرفته تا همسایگان و حتی اروپاییان، ضمن اقرار به حقوق ایران برای برخورداری از فناوری صلح آمیز هسته ای، نسبت به هر اقدام غیر دیپلماتیک و استفاده از زور در قبال ایران به آمریکا هشدار داده و عواقب آن را برای آمریکا و دیگر اعضای جامعه جهانی سنگین و خطرناک توصیف کردند و نتیجه آن که حالا نوحافظه کاران میلیتاریستی چون بوش و رایس هم در مورد ایران تأکید بر استفاده از

امور و دیگر حقوق مردم، مسلماً راه منطقی تأمین هر حق عمومی تعطیل کردن و فرو گذاشتن حقوق هسته ای کشور مطابق خواست آمریکا نیست و اگر تعیین اولویت احقاق حقوق ایرانیان بر عهده کاخ سفید باشد، دیگر انقلاب اسلامی و کسب استقلال سیاسی برای چه بوده است؟

محمود احمدی نژاد رئیس جمهوری در فرازی از سخنان خود در سالگرد روزنامه «ایران» و در محل مؤسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران، ضمن برشمردن هزینه و فایده های موضوع هسته ای و قیاس آنها تأکید کرد که هر چند هزینه دادن در موضوع هسته ای قدر و ارزش دارد و تاکنون همه کشورهایی که هسته ای شده اند متحمل فشار و هزینه های زیاد شده اند، اما دولت ایران تاکنون با کمترین هزینه تکمیل فناوری هسته ای را پیش برده است. وی درباره قطعنامه تحریم شورای امنیت نیز خاطر نشان ساخت: «ادبیات تحریم متعلق به دنیای امروز نبوده و ایران هم کشوری جزیره ای و نقطه ای نیست که برای احقاق حقوق طبیعی و قانونی خود از این واژه ها و ادبیات کهنه به خود هراس راه بدهد.»

نخ نما شدن حربه تحریم در ادبیات سیاسی دنیای امروز، ارتباطات وسیع اقتصادی ایران و موقعیت ژئوپولیتیک و قدرت نرم و همچنین سخت ایران به عنوان قدرت و بازیگر مؤثر منطقه ای و اتکا به مردم از جمله توانایی ها و سرمایه هایی است که با اتکا به آنها می توان از هر تهدید و تحریمی هراس به خود راه نداد.

تا همین جای کار هم، مقید باقی ماندن ایران به مذاکره، نشانه حسن نیت کشورمان و تمایل به دستیابی به حقوق خود از راه های مسالمت آمیز و با هزینه کم است. در قیاس هزینه ها و فایده های به دست آمده در نتیجه سیاست های دولت نهم و در پرتو دیپلماسی فعال دولت که سیاست هسته ای کشور را همراهی کرده و از خاور دور تا آمریکای جنوبی فعال است، همین بس که امروز تعلیق غنی سازی از طرف رئیس جمهور و وزیر امور خارجه آمریکا تنها شرط این کشور برای مذاکره با ایران در همه زمینه ها اعلام شده، است، اگر چه حالا تعلیق خصوصاً با قرائت و روایت غرب و آمریکا دیگر افسانه ای پایان یافته در ایران است، اما حداقل قدر و قیمت آن فوق العاده افزایش پیدا کرده است و دیگر کسی نمی تواند به ثمن بخش تقاضای تعلیق از ایران داشته باشد. این دستاورد مقاومت مردم و دولتی است که حقوق نسل های این کشور را به هیچ قیمتی قابل معامله نمی دانند و بر سر موضع خویش ایستاده اند و سال ۱۳۸۵ سراسر رنگ و حال و هوای این ایستادگی توأم با تدبیر و منطق را داشته است.

■ چه مسیری در سال ۸۵ طی شد؟

در ماجرای پرفراز و فرود هسته ای ایران، سال

ایران برای دیگران روشن شد. اگر چه غرب به تهدید و استفاده از جنگ روانی و انتقال پرونده به شورای امنیت روی آورد، اما اتاق های فکر دولت و نظام پیش از آن، توان ملی و قدرت و امکانات و برگ های خود و طرف مقابل را ارزیابی کرده بودند. معلوم بود که دیگر افسانه بودن تلاش ایران برای دستیابی به سلاح اتمی برای اغلب دولت ها و افکار عمومی جهانی و همچنین آژانس اتمی ثابت شده است و حال و روز تهدیدگران و در رأس آنها آمریکا در منطقه نیز روشن بود. پس در یک ارزیابی دقیق از شرایط، بدهای تعلیق از پای مراکز هسته ای بر چیده شد و در مقابل تهدید غرب به ارجاع پرونده به شورای امنیت، پاسخ آن بود که شورای امنیت آخر دنیا نیست. در عین حال، ایران از بازگشت همه طرف ها به میز مذاکره روی برنگرداندن و از همکاری با آژانس در چارچوب مقررات و انجام گفت و گوی برابر، محترمانه و بدون پیش شرط (تعلیق) استقبال کرد.

آمریکا و اروپا در پیگیری سیاست اعمال فشار و جنگ روانی، دل بستگی خود به ایجاد اختلاف در داخل را پنهان نکرده و آن را بیان کرده اند، اما دولت مردمی نهم با اتکا به همراهی آحاد مردم، تقریباً همه سلاطین و گرایش های سیاسی داخلی را در موضوع هسته ای همراه دارد، به طوری که مجلس شورای اسلامی در بهار سال ۸۵ مصوب کرد در صورت گزارش یا ارجاع پرونده ایران به شورای امنیت، دولت موظف به رفع کامل تعلیق ها و بازنگری در روابط خود با آژانس اتمی و دیگر کشورهای مربوط به ماجرا و پیگیری و ادامه فعالیت های قانونی هسته ای کشور است. رهبر معظم انقلاب در دیداری با نمایندگان مجلس این مصوبه را یکی از بهترین مصوبات مجلس دانستند.

■ هزینه - فایده فناوری هسته ای

متأثر از جنگ روانی جبهه غرب در اواخر سال ۸۵ و پس از صدور قطعنامه شورای امنیت، از سوی عده ای زمزمه هایی برای کاستن از سرعت دولت در پیشبرد پروژه ها و طرح های هسته ای و توجه به خواسته های طرف مقابل نیز به گوش رسید که صدای غالب نبود. البته این دسته از منتقدان داخلی نسبت به سیاست و روش های دولت، بهتر است حد نگاه دارند و زیاد پرده ندرند، چون در آینده و با فرونشستن گرد و غبار های سیاسی اگر عرق ملی داشته باشند باید نمون و سپاسگزار دولتی باشند که در تلاشی مقدس و ملی، علی رغم میل غرب و با کمترین هزینه ممکن، ایران هسته ای را تثبیت کرده و در منطقه و عرصه بین الملل بر صدر نشاند است. برای تشکر آن روز، بهتر آن است که رو و آبرویی برای برخی باقی مانده باشد.

آنها که امروز می گویند مگر تنها انرژی هسته ای حق مسلم ایرانیان است، بد نیست توجه کنند به فرض صحت ادعاهای آنها و وجود کمبودهایی در برخی